

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΠΩΣ ΠΑΜΕ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ;

Για, είναι ἡ νύχτα, πού ἦρθε στὸν κόσμον ὁ Χριστός. Ἄγια· καὶ ὀλόφωτη.

• Τότε ἦρθε στὸν κόσμον τὸ ΦΩΣ· τὸ ΦΩΣ τὸ ἐκ ΦΩΤΟΣ.

Μά, αὐτὸ τὸ γενικό, μόνο του ΔΕΝ ἀρκεῖ! Πρέπει καὶ ἐμεῖς, ὁ καθένας μας, νὰ Τὸν δεχθῆ· νὰ ἴρθῃ σέ σχέση προσωπική μαζί Του. Πρέπει νὰ γίνει πιστός· χριστιανός. Πιστός στὸν Χριστό!

Τότε κάποιοι Τὸν βρῆκαν. Μποροῦμε νὰ Τὸν βροῦμε καὶ ἐμεῖς. Ἀρκεῖ νὰ Τὸν ἀναζητήσουμε σωστά· ἀκολουθώντας, ὄχι κάποιον δρόμο, ἀλλά ἕνα ἐγγυημένο δρόμο.

Καὶ δρόμοι ἐγγυημένοι εἶναι δύο:

Ὁ ἕνας εἶναι ὁ δρόμος τῆς Παναγίας.

Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ δρόμος τῶν Ποιμένων καὶ τῶν Μάγων.

***

1. Ἡ Παναγία, ἡ Μαρία ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, ἦταν μιὰ ἀπλή κοπέλλα. Δέν ἦταν, οὔτε ἱστοριοδίφης· οὔτε φυσιοδίφης· οὔτε στοχαστής. Πίστευε στὴν πραγματικότητα. Καὶ εἶχε ὁδηγὸ τῆς, τὴν πραγματικότητα.

Τῆς μίλησε ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ. Τῆς εἶπε, ὅτι θὰ γεννήσει τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Μά αὐτὴ ΔΕΝ χάρηξε. Ἀντέδρασε. Καὶ ἀπάντησε: Πῶς μπορεῖ γυναίκα νὰ γεννήσει παιδί, χωρὶς συνεύρεση μὲ ἄνδρα;

Τῆς ἀπάντησε ὁ ἄγγελος: Μπορεῖ! Ὅταν θέλει ὁ Θεός, δέν λειτουργοῦν, πάνε στὴν ἄκρη, οἱ νόμοι τῆς φύσης! ΔΕΝ στέ-

κουν ἐμπόδιο στὴν θέληση τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἡ Μαρία, τὸ κατάλαβε. Τὸ κατάλαβε σωστά. Καὶ εἶπε:

Ἐγὼ εἶμαι ΔΟΥΛΗ τοῦ Κυρίου. Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου!

Καὶ συνέλαβε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ: «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου».

Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Παναγία ξέροντας, ὅλα αὐτὰ καὶ τὸν τρόπο πού γέννησε, μόλις ἔτεκε τὸν Χριστό, Τὸν προσκύνησε! Σάν Θεό τῆς. Σάν σωτήρα τῆς. Σάν σωτήρα ὅλου τοῦ κόσμου.

2. Ἄλλος δρόμος, ἀπλούστερος, πιό βατός σέ μᾶς τοὺς ἀδύναμους, εἶναι ὁ δρόμος τῶν ποιμένων.

Ἀγρυπνοῦσαν κοντὰ στὰ πρόβατά τους. Καὶ ἐκεῖ εἶδαν ξαφνικά ἄγγελο. Καὶ ὁ ἄγγελος τοὺς μίλησε καὶ τοὺς εἶπε:

- Σᾶς φέρνω χαρμόσυνο μήνυμα. Γεννήθηκε στὴν Βηθλεέμ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου! Πηγαίνετε νὰ Τὸν ἰδεῖτε· καὶ νὰ Τὸν προσκυνήσετε!

Καὶ αὐτοὶ μὲ ἀπλότητα· μὰ ἀποφασιστικά εἶπαν:

- Πάμε! Ἐπιτρέπεται, μετὰ ἀπὸ τέτοιο μήνυμα, νὰ διστάζει ἄνθρωπος καὶ νὰ βαριέται; Νὰ μετράει βήματα;

Καὶ ξεκίνησαν νὰ ἰδοῦν. Τί νὰ ἰδοῦν; Ἐνα νεογέννητο! Καὶ ἐπῆγαν. Καὶ τὸ βρῆκαν στό σπήλαιο. Καὶ τὸ εἶδαν. Καὶ τὸ προσκύνησαν! Τόσο εὐκολα;

Ναί. Γιατί κατάλαβαν, ὅτι τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ἦταν λόγια σοβαρά. Καὶ τὰ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Γτό θαυμάσιο έργο του Ντοστογιέφσκι «Άδελφοί Καραμάζωφ» παρουσιάζεται κάπου ο διάβολος στον Ίβάν Καραμάζωφ και του εξομολογείται ότι, έστω κι αν ήθελε ο ίδιος να χαθεί από την ζωή των ανθρώπων, εκείνοι δεν τον αφήνουν. Και του λένε:

- "Όχι μή φεύγεις! Γιατί χωρίς έσένα δεν θά υπάρχουν **γεγονότα!**"

Και συνεχίζει ο διάβολος:

- *Οι άνθρωποι παίρνουν όλη αυτή την κωμωδία για κάτι σοβαρό, παρ' όλο τό μυαλό πού έχουν. Γι' αυτό λοιπόν, τό ξέρω, ότι αν μετάνιωνα και γύριζα ξανά στους άγγελους και άρχιζα πάλι νά ψάλλω στον Θεό «ώσαννά», τότε θά άρχιζε ο κόσμος νά σκέφτεται λογικά. "Έτσι όμως θά έρχόταν **τό τέλος άκόμα και τών περιοδικών και τών έφημερίδων!**... Γιατί ποιός τρελλός θά καθόταν τότε νά τίς διαβάσει!...*

Ο προφητικός Ντοστογιέφσκι μäs «άποκαλύπτει» ότι άκόμα κι ο διάβολος κάνει «χάζι» και γελάει εις θάρος μäs, όταν μäs βλέπει νά χάνουμε τον καιρό μäs με τά δήθεν σημαντικά γεγονότα τής επικαιρότητας· μäs έπι-

δέχθηκαν. Γιατί κατάλαβαν, ότι τό βρέφος εκείνο, δεν ήταν ένα κάποιο βρέφος, αλλά ο υιός του Θεού, ο συνάναρχος, και όμóθρονος με τον ΠΑΤΕΡΑ.

Και «εθαύμασαν». Δηλαδή κατάλαβαν, πόσο μεγάλη είναι ή σοφία του Θεού και πόσο άπέραντη ή αγάπη Του για μäs.

Κάτι ανάλογο έκαμαν και οι μάγοι. Είδαν άστέρι στον Ούρανό. Και κατάλαβαν. Και ξεκίνησαν, ψάχνοντας για ένα μεγάλο βασιλιά, κυρίαρχο στον κόσμο όλο! Και έπήγαν. Και Τόν βρήκαν μικρό παιδί, μωρουδάκι. Και κατάλαβαν πολύ περισσότερα από όσα άφιναν νά φανούν τά φαινόμενα. Κατάλαβαν, ότι ο Θεός είναι αγάπη και ταπεινώση.

καιρότητας, όπου συνήθως ο ίδιος (ο διάβολος) είναι «σκηνοθέτης» και «παραγωγός» μäs επικαιρότητας, πού μäs ψυχοπλακώνει και μäs μαυρίζει τήν καρδιά.

* * *

Στίς 25 Δεκεμβρίου γιορτάζουμε τό πιό άληθινό και σωτήριο γεγονός στην ιστορία του κόσμου. Ο Θεός γίνεται άνθρωπος. Λαμβάνει ανθρώπινη σάρκα και γίνεται για μäs χειροπιαστός. Όχι, βέβαια, για νά μονοπωλήσει τήν πρώτη θέση στα δελτία ειδήσεων· ούτε για νά γίνει πρωτοσέλιδο στις έφημερίδες. Τό «τιμητικό άγημα», πού δόξασε τήν άφιξη Του, ήταν μόνο κάποιοι φτωχοί ποιμένες! Και αντί για κόκκινο χαλί, βρήκε στρωμένη «πλούσια»... τήν κοπριά ενός σταύλου!

Ο Χριστός για άλλο σκοπό έρχεται στο κόσμο. Έρχεται για νά πρωτοστατήσει στο πιό συγκλονιστικό για μäs ΓΕΓΟΝΟΣ: **στό γεγονός τής σωτηρίας μäs.** Τής άπελευθέρωσής μäs από τά πάθη μäs, από τον διάβολο και από τον θάνατο. Έρχεται για νά Τόν αφήσουμε νά μπαίνει στα καθημερινά γεγονότα τής ζωής μäs και νά τά κάνει όχι άφορμές ψυχοπλακώματος αλλά άφορμές άπελευθέρωσης και σωτηρίας τής ψυχής και του σώματός μäs.

"Έτσι, τό άληθινό **τέλος τών περιοδικών και τών έφημερίδων** έρχεται, όταν αυτό **τό γεγονός τής σωτηρίας μäs,** τό κάνουμε κέντρο τής προσοχής και τής ένασχόλησής μäs· όταν τό κάνουμε ΤΟ γεγονός τής ζωής μäs. Όλα τά άλλα γεγονότα άποκτούν νόημα

Αγάπη πού ήρθε νά μäs σώσει με τήν ταπεινώσή Του.

Και Τόν προσκύνησαν με διπλό πόθο και με άπέραντη πίστη!...

* * *

Για τήν Παναγία, για τούς μάγους και για τούς ποιμένες, αυτά ήταν... αυτονόητη πορεία!

Γιατί για μäs άπλως μένουν άπορία; Μήπως, γιατί δεν έχομε καλή και καθαρή καρδιά;

Άς φροντίσουμε, νά κάνουμε τήν καρδιά μäs λίγο πιό καθαρή. Για νά μπορεί νά ρθή ο Χριστός κοντά μäs, και νά τήν γεμίσει με τήν χάρη Του, με τήν ειρήνη Του, με τήν εύλογία Του.

† ο Ν. Μ.

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Τὸν περασμένο Ἰούνιο παίχθηκε στὴν Αθήνα τὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Ἰταλοῦ σκηνοθέτη Ρομέο Καστελούτσι μὲ τίτλο: «Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ προσώπου τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ». Ἡ παράσταση ἔγινε μὲ φόντο ἓνα τεράστιο πορτραῖτο τοῦ Ἰησοῦ, ἔργο τοῦ σπουδαίου Ἰταλοῦ ζωγράφου Ἀντονέλο ντὰ Μεσίνα. Σὲ συνέντευξη ποὺ ἀκολούθησε, ρωτήθηκε ὁ σκηνοθέτης, γιατί σὲ κάποια σκηνὴ βάζει παιδιὰ νὰ πετοῦν χειροβομβίδες στὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ. «Εἶναι ἓνας τρόπος ἀφύπνισης τῆς εικόνας, λέει ὁ Καστελούτσι. «Ἄκουσέ με, εἶμαι ἐδῶ, εἶμαι ἀπέναντί σου», λένε τὰ παιδιὰ στὸν Ἰησοῦ. Ἐνα νεῦμα ποὺ κάνει ἓνας ἀθῶος, τὰ παιδιὰ, ἀπέναντι σὲ ἓναν ἄλλο ἀθῶο. Μιὰ σκηνὴ ἀθωότητος. Καὶ μιὰ μορφή προσευχῆς. Προσευχῆς μὲ παράδοξο τρόπο». «Ἐσεῖς προσεύχεστε;» «Δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ προσευχηθῶ. Ἀλλὰ ζηλεύω πολὺ ἐκείνους ποὺ μποροῦν. Μπορῶ νὰ καταλάβω τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὄχι τὸν Θεό. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἄνθρωπος. Ἀσκεῖ μιὰ μαγευτικὴ δύναμη πάνω μου» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 3-7-2011).

Δὲν ξέρομε ἀν γιὰ τὸν Καστελούτσι ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ κάτι περισσότερο ἀπὸ ἄνθρωπος, ὅμως θὰ ἐστιᾶσουμε στὰ λόγια του, ὅτι μπορεῖ νὰ καταλάβει τὸν Ἰησοῦ,

ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἄνθρωπος. Τὰ λόγια αὐτὰ ἀπαντοῦν στὸ παλιὸ ἐρώτημα: Γιατί ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος;

Ἀκριβῶς, γιὰ νὰ τὸν νοιώσουμε κοντά μας. Ὁ Θεὸς δὲν ἦρθε στὴ γῆ, ἀπλῶς γιὰ νὰ φέρει μιὰ νέα διδασκαλία. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ τὸ κάμει καὶ διὰ μέσου τῶν προφητῶν, τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἀγίων κάθε ἐποχῆς. Κατέβηκε χαμηλά, γιὰ νὰ φέρει στοὺς ἄνθρώπους τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Δὲν χρειάζονταν τόσο τὰ λόγια, ὅσο ἡ παρουσία του. Γι' αὐτὸ καὶ πῆρε ἴδια μὲ μᾶς μορφή, «ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὐρέθεις ὡς ἄνθρωπος» (Φιλ. 2, 7-8), γιὰ νὰ συναναστραφεῖ μὲ τοὺς ἄνθρώπους. Ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔλειπε. Ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ὑποτάχθηκε στὴν ἁμαρτία, ἔχασε τὴν κοινωνία του μὲ τὸ Θεό. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεβεῖ στὸν οὐρανό. Ἀναλαμβάνει λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ καλύψει τὴν ἀπόσταση ποὺ τοὺς χώριζε. Σὲ μιὰ κίνηση ἀπέραντης εὐσπλαχνίας καὶ ἀγάπης κατεβαίνει, παίρνει ἐπάνω του τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν σώζει. Εἶναι Θεός, γίνεται γιὰ χάρη μας καὶ ἄνθρωπος. Στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι Θεᾶνθρωπος. Εἶναι πιὰ ὁ Ἐμμανουήλ, δηλαδὴ «ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν» (Ματθ. 1,23). Μιὰ διαρκῆς παρηγορητικὴ καὶ σωστικὴ παρουσία ἀνάμεσά μας. Ὅλοι τώρα μποροῦν νὰ τὸν καταλάβουν, νὰ τὸν νοιώσουν δίπλα τους, νὰ τὸν συναναστραφοῦν. Κανένας στὸ ἐξῆς δὲν μπορεῖ νὰ παραπονεθεῖ, σὰν τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσδά, πῶς δὲν ἔχει ἄνθρωπο κοντά του. «Διὰ σὲ ἄνθρωπος γέγο-

← καὶ ἀξία μόνο στὸν βαθμό, ποὺ τὰ κάνουμε νὰ ὑπηρετοῦν τὴν δική μας σωτηρία.

* * *

Γι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ σκοτώνουμε τὴν ὥρα μας καί... τὴν ζωὴ μας μὲ τὴν κούφια ἐπικαιρότητα, **ἄς ἀγιάσουμε τὸν χρόνο μας** ἀνοίγοντας συνεχῶς **«πόρτες»** γιὰ νὰ μπαίνει ὁ Χριστὸς στὴν ζωὴ μας: μὲ τὴν γεμάτη εὐλάβεια

προσευχῆ, μὲ τὴν προσεκτικὴ μελέτη τοῦ λόγου Του καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα μὲ τὴν συνειδητὴ συμμετοχὴ μας στὴν λατρεία τῆς Ἐκκλησίας Του. Αὐτές οἱ καθημερινές **συναντήσεις** μας μὲ τὸν Χριστό, εἶναι τὰ πιὸ ἀληθινὰ καὶ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ ΓΕΓΟΝΟΤΑ τῆς ζωῆς μας.

Ἀρχιμ. Β. Λ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

Στήν μέση περίπου τῆς θείας Λειτουργίας γίνεται ἡ λεγομένη «Μεγάλη Εἴσοδος»:

Ὁ ἱερέας πηγαίνει στήν πρόθεση (=ὁ χῶρος ἀριστερά τῆς ἁγίας Τραπέζης) καί παίρνει τό δισκάριο μέ τόν ἄρτο καί τό ποτήριο μέ τόν οἶνο. Στή συνέχεια, τά μεταφέρει διά μέσου τοῦ κυρίως ναοῦ στήν ὠραία πύλη. Καί ἔτσι κάνει ἐπίσημη «εἴσοδο» στό ἱερό ὅπου ἀφήνει τό δισκάριο καί τό ποτήριο ἐπάνω στήν ἁγία Τράπεζα.

Τί χρειάζεται ὁμως, αὐτή ἡ διαδικασία; Νά τί ἀπαντᾶ ὁ ἅγιος Γερμανός, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως:

«Ἡ μεταφορά τῶν δῶρων μας (=τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου) ἀπό τήν πρόθεση στό ἅγιο θυσιαστήριο, στήν ἁγία Τράπεζα, συμβολίζει-ὑποδηλώνει τήν πορεία τοῦ Κυρίου ἀπό τή Βηθανία στήν Ἱερουσαλήμ (P.G. 98, 420D).

Τότε ὑποδέχθηκαν τόν Χριστό μετά βαΐων καί κλάδων, λέγοντας: Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Μεταφέροντας ὁ ἱερέας τά δῶρα μας, πού πρόκειται νά μεταβληθοῦν σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ, γίνεται, συμβολικά, ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος πού μετέφερε γιά λίγο τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι συμμετέχουμε, πνευματι-

κά, σ' αὐτήν τήν ὑποδοχή καί τήν μεταφορά. Γι' αὐτό, κατά τήν ὥρα τῆς εἰσόδου ὁ ἱερέας ἐκφωνεῖ τά λόγια:

-Πάντων ἡμῶν μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ Βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Εἶθε **δλους μας** νά μᾶς θυμηθῇ Κύριος ὁ Θεός στήν βασιλεία του, τώρα καί πάντοτε καί στοὺς αἰῶνες.

Ἔτσι, γινόμαστε καί ἐμεῖς μιμητές τοῦ ληστοῦ ὁ ὁποῖος, πάνω στό Σταυρό, εἶπε στό Χριστό: Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου. Ἐπίσης, ἀκολουθοῦμε τόν Κύριο πρὸς τήν Ἱερουσαλήμ γιά νά συμμετέχουμε στόν Σταυρό, δηλ. γιά νά σταυρώσουμε τήν σάρκα μας μέ τά πάθη μας καί τίς ἀμαρτωλές ἐπιθυμίες, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος

Παῦλος (Γαλ. 5,24). Σάρκα σημαίνει τίς πονηρές πράξεις. Δηλαδή, μέ τή χάρη τοῦ Χριστοῦ, νά ἐξοντώσουμε, νά «σκοτώσουμε» τίς ἀμαρτωλές πράξεις καί σκέψεις μας. Καί ὅλα αὐτά κατορθώνονται χάρις στήν θυσία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Καί χάρις σ' αὐτήν τήν θυσία, κατά τήν θεία Λειτουργία γίνεται ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ συμμετοχή μας στό Σῶμα Του καί στό Αἷμα Του μᾶς ἁγιάζει καί μᾶς καθιστᾶ φίλους Του καί ἀληθινά τέκνα Του.

Ἀρχιμ. Ν. Κ

να, λέγει ὁ Χριστός, καί σὺ λέγεις, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;»

Ἄνθρωπος λοιπὸν ὁ Χριστός, ὅμοιος σέ ὅλα μέ μᾶς, πλην τῆς ἀμαρτίας, γιά χάρη μας. Ἄν καί πάλι νοιώθουμε μόνοι, μήπως κάτι ἐμεῖς δὲν κάνουμε καλά; Ἐκεῖνος εἶναι δίπλα μας, μέ τὸ χέρι πάντα ἀπλωμένο πρὸς ἐμᾶς. Ἄν δὲν τοῦ δώσουμε κι ἐμεῖς τὸ δικό μας, πῶς θὰ ἀνεβροῦμε ξανά στὸν οὐρανό; Δὲν θὰ τὸ καταφέρουμε ποτέ, ἔστω κι ἂν κάθε χρόνο ἀκοῦμε

ἀπὸ στόματα ἀγγέλων καί ἀνθρώπων: «Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε!»

Πρωτ. Δ. Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἱ. Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 1984

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011 * Ἀρ. Φύλλου 341* Ἔτος ΛΑ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

